

Sygn. akt I CSK 138/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa K. A.
przeciwko P. [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego P. [...] S.A z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. uwzględniającego powództwo K. A. o zadośćuczynienie.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną pozwany, wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Wskazał na potrzebę jednolitej wykładni art. 448 k.c. w zakresie prawa osób bliskich do zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej przed dniem 3 sierpnia 2008 r. tj. przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c. oraz rozstrzygnięcie zagadnienia polegającego na ustaleniu, czy zawarty w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK (tekst jedn. Dz.U. 2013, poz. 392) katalog następstw szkody spowodowanej ruchem pojazdu mechanicznego obejmuje naruszenie dóbr osobistych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Kwalifikacji takiej nie można przypisać sformułowanemu przez skarżącego zagadnieniu prawnemu, które rozstrzygnięte zostało przez Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia 7 listopada 2012 r., III CZP 67/12

(OSNC 2013 nr 4, poz. 45) i z dnia 20 grudnia 2012 r. III CZP 93/12 (OSNC 2013, nr 7 - 8, poz. 84), w sposób zgodny ze stanowiskiem wyrażonym w zaskarżonym wyroku.

Dokonana przez Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 42) i z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11 (OSNC 2012, nr 1, poz. 10) oraz w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14 (nie publ.) wykładnia przepisów art. 448 k.c. i art. 446 § 4 k.c. usunęła przedstawione przez skarżącego wątpliwości co do ich treści i znaczenia. Nie zachodzi tym samym także określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 podstawa do przyjęcia wniesionej skargi do rozpoznania.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]